

"Voi fi sfințit în voi"

Joi, 1 noiembrie 2007

Gili Cârstea

Dacă Dumnezeu este un Serv al servilor, iar Hristos a demonstrat zdrobitor acest lucru, de ce Se plânge El mereu că Numele Lui este batjocorit, pângărit, disprețuit? De ce are El așa mare interes ca Numele Lui – adică guvernarea și caracterul împărăției Sale – să nu fie “pângărit” printre neamuri?

Într-un dialog tulburător cu poporul Său din trecut, Dumnezeu le pune în față atitudinea de permanentă răzvrătire, în ciuda marilor binecuvântări de care s-au bucurat. De la ieșirea din Egipt, atracția lor supremă spre idolatria neamurilor din jur L-a obligat mereu pe Dumnezeu să-i părăsească, dar El nu a făcut acest lucru din cauza unui motiv repetat cu insistență în capitolul 20 din Ezechiel:

“Dar am avut în vedere Numele Meu, ca să nu fie pângărit în ochii neamurilor în fața cărora îi scosesem din Egipt” (20:14). “Dar Mi-am tras mâna înapoi, și am avut în vedere Numele Meu, ca să nu fie pângărit înaintea neamurilor în fața cărora îi scosesem din Egipt” (20:22).

Când au ajuns în țara făgăduită, idolatria s-a instituționalizat, deși ei niciodată nu au perceput acest lucru: “Căpeteniile lui sunt în mijlocul lui ca niște lupi care își sfâșie prada; varsă sânge, pierd sufletele, numai ca să-și potolească lăcomia de bani. Proorocii lui au pentru ei tencuieli de ipsos, vedenii înșelătoare, proorocii mincinoase. Ei zic: 'Așa vorbește Domnul, Dumnezeu!' Și Domnul nu le-a vorbit! Poporul din țară se dedă la silnicie, fură, asuprește pe cel nenorocit și pe cel lipsit, calcă în picioare pe străin, împotriva oricărei dreptăți!” (22:27-29).

Când au fost cotropiți și duși în robie, au continuat și acolo să “pângărească” numele Domnului; dar El nu i-a părăsit, așa cum meritau, deoarece “am vrut să scap cinstea Numelui Meu celui Sfânt, pe care-L pângărea casa lui Israel printre neamurile la care se duseseră” (36:21).

Este această insistență a lui Dumnezeu pentru onoarea Numelui Său venită dintr-un interes egoist de a nu-și pierde autoritatea, prerogativele, influența, avantajele? Este Dumnezeu un dictator însetat după aplauze, plecăciuni, supunere necondiționată? De ce este El tulburat de faptul că vrăjmașul “batjocorește fără curmare” (Ps 74:10) Numele Său, și “cât e ziulica de mare este batjocorit Numele Meu” (Isa 52:5)?

Nu, Dumnezeu nu umblă după aplauze și nu aleargă după slujitori. El nici nu este în competiție cu idolii oamenilor. Suferința Sa este produsă de regulile clare ale marii controversă, care Îi interzic să Se amestece acolo unde este gonit cu obstinație. El știe cât de repede și eficient lovește prăpădul acolo unde protecția harului Său este îndepărtată.

Dumnezeu este, prin natura Lui, Susținătorul vieții, Vindecătorul, Restauratorul. Pentru El, lucrarea de nimicire, de distrugere, este o lucrare străină, "ciudată," cu totul contrară firii Lui. Pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu – adică în împărăția Sa – nu se produce "nicio vătămare" (Isaia 65:25; 11:9), deoarece acolo guvernează puterea dătătoare de viață.

Rebeliunea diavolului a produs o breșă de încredere în capacitatea și intențiile lui Dumnezeu de a susține universul în armonie fără să afecteze libertatea ființelor cerești. Îngerii au început să se întrebe dacă principiul slujirii dezinteresate este compatibil cu promisiunea dezvoltării infinite. De ce trebuie să locuiască Dumnezeu "în fiecare ființă creată," dacă toți sunt sfinți, nu pot greși, nu au intenția să se opună lui Dumnezeu și își fac datoria cu sfințenie? De ce trebuie Legea să fie "scrisă" în inimile lor? De ce trebuie să fie "părtași de natură divină"?

Aceste întrebări au declanșat marea controversă, iar Dumnezeu S-a arătat dispus să răspundă, nu doar cu declarații oficiale, ci cu dovezi serioase, multiple, într-o mare varietate de circumstanțe și desfășurate pe o lungă perioadă de timp. El știe că stabilitatea viitoare a împărăției Sale depinde de modul în care se va răspunde acestor provocări. De aceea, El nu dorește să apeleze la răspunsuri ambigue, la jumătăți de măsură. În final se va demonstra că Dumnezeu "nu caută folosul Său" (1 Cor 13:5), și că poziția înaltă pe care o deține este justificată doar de capacitatea totală de a sluji altora.

Iar cea mai glorioasă demonstrație (care pe noi ne fascinează) este încă în viitor, din păcate. Cu răbdare și speranță, Dumnezeu pregătește "o zi," "ziua Domnului" (Mal 3:17), în care "neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul," și astfel batjocorirea Numelui Său va înceta. Cum va face El acest lucru?

"De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri pe care I-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu Sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor" (Eze 36:23).

Această fenomenală operațiune de recreare a ființei umane este cea mai monumentală realizare a lui Dumnezeu în marea controversă. El va arăta întregului univers că ceea ce a realizat în Omul Isus Hristos trebuia să se întâmple cu întreaga familie omenească, și că acesta era un privilegiu general, "pus în fața fiecărui suflet."

Aceasta este esența doctrinei sanctuarului, și binecuvântați sunt cei ce o înțeleg, o apreciază și o doresc realizată cât mai curând în viața lor. Astfel va înceta "pângărirea" Numelui lui Dumnezeu printre neamuri.